

Stalo se jednoho sychravého rána

Naposledy když jsem projížděl branami branami téhle protestantské díry, seděl jsem v sedle nádherného hřebce a se mnou táhla celá armáda a stál za mnou císař. A dnes? V nosítkách, jako psanec s hrstkou mužů. Prchám, abych si zachránil vlastní kůži a doufám, že mě spasí ti, které jsem kdysi, ve slavnějších dobách, rozdrtil. Před bránou dva otrhanci kopou díru, zřejmě hrob. Bože, jak pozitivní. Ještě mi mávají, chátra mizerná. Odvracím zrak a snažím se zapomenout na hanbu a bolest. Naštěstí už jsme na náměstí, vojsko se odebralo na hrad a já s osobním doprovodem mířím na roh ke kostelu, do dvora měšťanského domu, který mi laskaví patolízalští radní ponechali po dobu mé, jak doufají velmi krátké, návštěvy k užívání. Nemají mě tady moc v lásce, ale netrápí mě to. Je to vzájemné. Navzdory tomu, že se město hlásí ke katolíkům, pod povrchem stále doutná oheň protestanství. Po schodech do prvního patra mě musí téměř vynést. Ostudné. Ještě se nestihnu ani napít a už se mi do pokoje vetře vrchní velitel městských sil, Gordon. Očividně se zná s těmi dvěma, kteří se k mně se svými pluky přidali cestou, Leslie a Butler nebo tak nějak Zve mě na hostinu, na hrad. Asi si myslí, že jsem schopen tam dojít. Potlačím zlost na sebe i na něj a s předstíraným díky odmítnu pro únavu z cesty. Nicméně, svým důstojníkům zábavu neodepřu a tak jsem za nedlouho sám, dvě pážata přede dveřmi nepočítám. Unaveně pohlédnu z okna. Vyhlížím na náměstí, ale dohlédnout kamkoliv dál mi brání shluk vysokých kupeckých domů dělený křivolakou uličkou plnou holubů. Které normální město má uprostřed náměstí něco takového. Hloupost. Vzpomínám na svůj krásný Jičín. Unaveně se sesunu do postele a zírám na rudá nebesa nad sebou. Odbíjí půlnoc, pak jedna, pak druhá... Nemůžu usnout, přes tu příšernou bolest nemůžu usnout. A vědomí vlastní porážky je ještě horší. Měl jsem vše, majetek, moc, vliv. Měl jsem být králem a teď prchám, jak spráskaný pes. A i kdybych utekl, nebude to na dlouho. Proč jen jsem nepadl někde v poli, jako hrdina. Rychle a čistě, chladnou ocelí a nebo žhavou kulkou. Hlavou se mi honí černé myšlenky a snad i začínám snít, když tu mě vybudí dusot koňských kopyt na tvrdé dlažbě mázhauzu a zvuky kovu narážejícího o kov. Ne, to není sen. Teď slyším i spěšné kroky, spíš běh několika mužů. Ne, jsou to zcela jistě vojáci. Jedno z pážat se ptá, co se děje. Pak se ozve jeho křik a náraz těla o zem. Umlká a druhé páže, podle vzdalujícího se ťapkání jeho nohou, se snaží utéct. Slyším další ránu, asi jej někdo odhodil. Možná následovalo svého druha do míst, odkud se nikdo nevací. Rozrazí se dveře a do mého pokoje neomaladě vrazí několik mužů ve zbroji. Vstávám z postele, abych dal najevo svou nelibost a vykázal je. Sotva se postavím na nohy, přepadne mě slabost. Jak patetický pohled na mě musí být, jak se tu opírám o sloup postele, slabý, bezbranný a v noční košili. Jeden z mužů se ušklíbne, když vidí, jak se mi třesou kolena. Poznávám je, jsou to Gordonovi dragouni. Ten vepředu, zrzavý Irčan, je Deveroux, jejich kapitán. Někde ztratil kord, teď třímá v rukou partyzánu. Podíval se na mě a tvář se mu zkřivila v odporém úsměvu. Tak mě tedy přeci

dostihla nenávist císaře a zrada bývalých přátel. V očích muže před sebou čtu rozsudek smrti.

Dostal jsem se tak daleko. Jako jsem ještě před chvílí chtěl být mrtev, teď strašně toužím žít. Když se ke mně blíží, s hrdlem staženým šeptám „Ah Quartier!“ S pohledem stále upřeným do těch očí doufám, že mě kat vyslyší. Až s podivným pocitem na hrudi mi dochází, že mi ten ostrovní nedouk nejspíš ani nerozuměl. Opouštějí mě i zbytky sil a kácím se k zemi, v hrudi zabodnutou partyzánu, zbraň určenou na přehlídky. Osud mi nepřál zemřít jako voják – mečem, puškou nebo jinou důstojnou zbraní, ani v poklidu ve svém loži. A tak, uštván jako pes, prolezlý přijicí a proboden rukou zrádce, umírá někdejší generalissimus císařských vojsk Albrecht Václav Eusebius, vévoda frýdlantský, meklenburský, zaháňský a hlohovský.